

ház érdemes igazgató főorvosával. Házasságukból három gyermek származott: Vilma, Éva és József, akik gyászos árvaságukban siratják édes anyjukat. És velük együtt siratják a *Bakonyi, Kelemen, Rieger és Malina*-család, a jóbarátok, az ismerősök sokasága és mindazok, akik ismerték dr. Boros Józsefnét, irodalom, művészet rajongóját, minden szépnek, jónak istápolóját, pártfogóját, virágok kedvelőjét, poétikus megéneklőjét, akit vasárnap délután 5 órákor temetnek a Tisza Lajos-körút 21. szám alatt levő gyászházból.

HIREK

OCOO

Idegenek találkozása.

Amikor rám nézett, mintha élénk szemében felvillant volna a régi emlék. Véletlenül találkoztunk a folyó homokos partján. Alkonyat felé járt már az idő és langyos déli szél bodorította fel a szelíd hullámokat. A leáldozó nap bitortörvörösbe borította melankoliát kifejező arcát és a leány a távolba nézett. Kis szandolinok bukdácsoltak messze a víz báján és a horizont végén egy vitorlás kőrvonalá bontakozott elő.

— Idegenül akart elmenni mellettem, — szólt mély rezignációval, — és igaza is van; mi már idegenek vagyunk.

— Igen, — mondtam elfogultan — mi idegenek is lehetünk egymáshoz, de csak addig, amíg nem találkozunk. Mikor ismét látom szomorú, csalódott pillantását, leomló barna fürtjeit, büszke homlokát és fehérr bőrét, amely sugárcozza ki a tisztaságot, akkor ismét magáé a lelkem. Suhanok vissza a múltba, kacagva jönnek előm a szép napok, mind egymásután.

— Mikor először látott, ugy-e? Mikor ott ültem az akácloboktól elborított függönyös

idegen emberek részére a magyar földtermését a magyar nép fáradságos munkájának gyümölcsét. Jönnek, mint a vándor madarak, nyáraton ellepik a fönkrement dzsentrik ősi fészket és mikorra leesik az első hó, már megint elköltöznek, elvándorolnak, messzi, messzi...

Ez a nehéz sivár jelen, ez a hamisítatlan tiszta valóság felajza az ősz költő lantjának hurjait s a vékony, fáradt ujjak nyomán im, most dal fakad. Gyönyörű, szép magyar dal, olyan, aminőt az ő finom, mélyenérző lelke szokott kisugározni magából. Minden betűje olyan, mint a gyöngy, ékes a költészetnek ragyogó zománcától, minden sora olyan, mint a hárfa-zengés, megérinti és aztán hirtelen hatalmába ejti a szíveket és úgy játszik velük, mint a feltámadt szellő a könnyű pehelylyel. Most megkacagtatja, most sirásra fakasztja őket, most háborgatásra indítja bennük az érzelmeiket, most örömmre majd busongásra készíti őket, aszerint, amint a költő szíve hullámozik, erőre kap és fölviharzik, majd meg ismét elesenededik az élet játékos tengerén...

És lágyan, szelíden, mint az estimára hívó távoli harangszó, befejezi kesergő lelkének bűbájcs és megindító zokogását:

Átszillan egy-egy könny bus szeme fátylán,
Ki tudja mit sirat... Nem is magát tán!

(Szabolcska.)

... Persze, ihlettségében nem hall most egy szót sem abból, amit odakünn, az árnyas verandán kívül, a felhők sebességével rohanó élet mond...

ablak mellett. Elrejtettem fiatal, üde arcomat a gobelinráma mögé és minden kétszázadik öltés után néztem csak fel.

— És én boldog voltam amikor felnézett és elpirultam a vágytól és örömtől. Kora reggeltől késő estig a szomszédos ablakban voltam. Onnan készültem az első alapvizsgára, onnan küldözgettem a lapoknak kilószámra a hosszú verseket és onnan szőttem az első, szép és rózsás álmokat a jövőről.

— És később, — szólt pirulva a leány, — már megértettük egymást. Szemünk sugarát összefonódott a vonzalom meleg eksztázisával. A szájunk önkéntelen mozdulatokat tett és és boldogtalanul ölelgettük az ablakramát.

— Mikor az ősz jött, — emlékszik?, — ráleheltek az üvegre és felírtuk egymás nevét, gyorsan eltűnő, lágy vonalakkal.

A leány emlékezett és szomorúan mondta:

— És minden ilyen tűnő, tovasikló, álomszerű volt. Az első, második... az utolsó találkozás. Ugy éreztem pedig, hogy mindig együvé tartozunk. Mindig velem lesz és az életet szépen végigjárjuk.

— Talán még nem késő. Hisz én egyedül kóborlok most is a világban; elnézem a csöndes utcákat és vágyom a nyugodt otthon után. Keresek egy szelíd, megértő lelket; vad hajszalással szaladok a nyugalom, a tisztaság és a rend után. Most is hajnalban járok haza, mint akkor és érzem elhagyatott szívemben a sors néma vádját. Most is kellene valaki, aki várjon és gondoljon kósza lelkemmel; aki megkérdezze: hol voltál és merre tartasz? Valaki, aki lássa velem együtt a közeljövőt, valaki, aki mutassa az utat, aki tudja, hogy csak velem együtt jöhet, mert én nem haladhatok nélküle...

A nap még egyszer szétlővelte aranyos sugarát, aztán letűnt hirtelen egy felhő mögött. Egyszerre homály lett és a leány megindult az út felé. Szeme, mintha könnyes lett volna és mikor benső hódolattal kezét esőköltam neki, gyorsan megszólalt és szinte hadarva mondta:

— Ejnye, milyen buta vagyok. Csak most jut eszembe, hogy velünk szemben a Kovácséknak egy butorozott szobájuk van kiadó. Vegye ki, de még holnap. Au revoir!

Herczeg István.

— **Dr. Kelemen Bélát kinevezték szegedi főispánnak.** Budapestről telefonálja tudósítónk: A Magyar Tudósító jelenti: A király folyóévi július 7-én, Laxenburgban legfőbb elhatározással Ugron Gábor belügyminiszter előterjesztésére 40 főispánt nevezett ki. — Csongrád-megye és Szeged város főispánjává dr. Kelemen Béla budapesti ügyvéd, volt főispán, országgyűlési képviselőt nevezte ki a király. A kinevezések a hivatalos lap vasárnapi számában jelennek meg.

— **Czerninnek nincs köze az amnesztia-rendelethez.** Bécsből jelentik: Bizonyos helyeken úgy tüntetik fel az amnesztia-rendeletet, mintha Czerninnek része lett volna benne. Ez nem felel meg a valóságnak, mert Czerninnak a rendelet megjelenéséről tudomása sem volt, amit igazol az a tény is, hogy a rendelet megjelenését megelőző napon az osztrák igazságügyminiszter néhány stiláris módosítást is tett rajta.

— **A Mária Terézia-rend a bajor királynak** Bécsből jelentik: Öfelsége Lajos bajor királynak a Mária Terézia-rendet adományozta.

— **Rendelet a cenzuráról.** Budapestről jelentik: A cenzuráról szóló új rendelet kedden jelenik meg a hivatalos lapban. A rendelet ötvennél több lapot felold az előzetes cenzura alól.

— **Dr. Pap Dezső kilöntetése.** A király, mint a hivatalos lap szombati száma közli, dr. Pap Dezső kereskedelemügyi miniszteriumi osztálytanácsosnak, dr. Pap Róbert szegedi ügyvéd fivérének, buzgó és eredményes közszolgálati elismerésül a III. osztályu vaskoronarendet díjmentesen adományozta.

— **Gabonaelrejtő bácskai nábobok.** Szabadkáról jelentik: Geyer Henriknének, a Szemző-család matronájának uradalmában, Dungszy Bogdán munkapárti képviselő, Lebach János, Lebach Péter és Lebach Antal uradalmában nagymennyiségű elrejtett gabonakészletet találtak. Kisebb mennyiséget fedeztek föl Fernbach József, Ungár József, Pál és Imre uradalmában. Az ismert bácskai nábobok ellen megindult a kihágási eljárás.

— **A német nemzeti szövetség és az osztrák alkotmányreform.** Bécsből jelentik: A német nemzeti szövetség vezetősége az alkotmányrevízió kérdésével foglalkozott és azt a tegnap felmerült eszmét, hogy államtanácsot alakítsanak, általában kivihetetlennek minősítette. Ellenben szükséges, hogy más keretet találjanak, amelyben a megoldásra váró nehéz kérdések előzetesen megtárgyalhatók legyenek. Parlamenti körökben elterjedt hírek szerint a német nemzeti szövetség javaslata arra irányul, hogy vegyes bizottságot küldjenek ki az alkotmányreform előzetes megvitatása céljából.

— **Kilöntetések.** Tóth Imre és Dancso József 5. honvéd gyalogezredbeli honvédek az I. osztályu vitézségi érmmel, Baranyai László törzsrimestert, Pepo János szakaszvezetőt, Tóbi Antal és Watta Márton tizedeseket, László Dezső tartalékos hadnagyot, Hoffner József tizedest, Rékassy Dezső szakaszvezetőt és Böhm Péter tartalékos hadnagyot az 5. honvéd gyalogezredben a bronz vitézségi érmmel tüntették ki.

— **A város hatósága a 46-osokhoz.** Jeltettük, hogy a szegedi 46. gyalogezred fronton lévő katonái gyűjtést indítottak Tömörkény Istvánnak, a nemrég elhunyt írónak szobrára. A nemes célra adományozott ezernyolcszáz koronát Zeiss ezredes, a 46-osok parancsnoka megleghangú levél kíséretében küldte meg dr. Somogyi Szilveszter polgármester címére. A város tanácsa most a szegedi közönség nevében hálásan megköszöni a 46-osok adományát a 46. gyalogezred parancsnokságához intézett hosszabb levélben és tiszteletét, nagyrabecsülését tolmácsolja az ezred parancsnokságának, tisztikarának és minden hős katonájának.

— **Gyors segítyt a piac ellen.** Tekintetes Szerkesztő Ur! Mély tisztelettel kérem, sziveskedjék alábbi közérdekű soraimnak a *Délmagyarország* hasábjain helyt adni. Min: havifizetéses alkalmazott (mert a tisztviselő is az) a legnagyobb kétségbeeséssel és felháborodással kell megállapítanom, hogy a hatóság (legyen az maga a kormány) egyáltalán semmit nem törődik a mi nyomorúságos életünkkel. A piacon olyan fürhetetlen és hallatlan állapotok uralkodnak az egész